

UĞRASSIZ

Olduğum yerde uyuyakaldım. Çevrem sıcacık. Sıcacıklığı beni uyandırıyor. Başımın ucunda kırmızı topraklı adalardan birinde bilmemkimle geçmiş bigün var. Güneşten, derimle bir tüylerim de yanmış; Gauguin'den tanıdığım bi renk almışım. Yüzükoyun uzanmış kuruyorum. Dışım, çevrem: gözleri kıpkırmızı sulanmış, külhan, kaçamaklı okullular, cezaevleri, varsayımclar, yıldızlar, köpeklerle dolu; hıncahınc. Yanıbaşımda bu olmasa! Bu, çok karı görmüş, yapmacıklı, içinden koşulu adamı sevmiyorum. Onun, ağacı, kediye, denizi sevmesi benim yüzümden. Bu maviliğin, bu pırıl pırıl sarıların içinde hangi kadın olursa, onun yüzünden tüm nenleri sevmeye razıdır. Bense, arkadaşlığını, parasını, anlayışsızlığını, yeri göğü sevdiğim için mi çekiyorum? Ermiyo aklım bu işe... Ermesin, düşünmem de. Suyu dalıp çıkıyor, beş dakkada kuruyuveriyorum. Şu kayacığın üstünde, otu önüne yığılı sığa gibiyim. Keyifli keyifli. Vız geliyor her şey. Yirmibeş yılın yuvarlanması, sabahlaradek okumalar, ilk öpüşmeler, umutlar, özentiler, içinden çıkamadığım insanlar, haksızlıklara diş bilemeler, çekip gitme özlemleri, adamın birini sevmek, ölüm... Hernen kalakaldı işte, hernen kalakaldı. Gitgide daha da kötülüyo mu, kötülesin.

Başucumdaki adam. —Sırtın soyuluyor,— diyo. Sırtıma dokunuyor böylece. —Aldırma, soyulur.— diyorum. —Sırt işte.— Ne hard bir kadınsın!— diyor.

Aksine, diyorum, içimden; aksine bir yere kadar, aksine, hoş sen de ondan sonrasına gönüllüsün ya, —Acıktım— diyorum. Barbunya konservesi açıyor. Kutunun kapağı elimde. Bıçaklaşıyorum. Domatesi bölüyor, ekmeği koparıyor. Kapakla oynuyorum; tırtıllı keskinliğiyle. Binen anladığı yok, diyorum içimden; hiçbirinen anladığı yok. Akşam dansa gidelim diye tutturacak, öteğün görüşelim diye. Dostsuz, uykusuz, uğraşsızım. Razi olacağım, biliyorum... Anamı düşünüyorum. —Bu hayat böyle yürümez, der; kendini derle topla, âlemin nazarını düşün.— Bu hayat böyle geçer, böyle geçmeli! derim içimden ya, gene de uydururum biriki nen. Ama gayri yalanlar, kaytarmalar kurmak hoşuma gitmiyor, sevmiyorum, üşeniyorum. Doğrusunu söyleyebilsem bir! Yüzmelere gidiyorum, desem, adamın birinle, meyhanelere gidiyorum, desem... Dans etmeye gidiyorum. Adam usulca elimi öpüyor. Hoşuma da gidiyor. Böyle, bu kadar olsun istiyorum. Kutu kapağını tutan elimle vuruyorum omzuna; kanayıveriyor. —Öldürsen de seviyorum— diyor. —Sen de seviyorsun.— diyor ardından. —Neden, senle çıkıyorum diye mi? Alaturka düşünme, dostum,— diyorum. İçerliyorum da dostum dediğime... —Kadınlığımla uğraşmasan daha biyakın, daha erinçli olurum sana. —Denize, daha ötelere, bulutlara bakıyor. İstemiyor öyle yakın olmaları, arkadaş olmaları bir kadınla, belli... Erkekliğine yediremiyo belki de. Haklı da Osmanoğlu bu Osmanoğlu Cemal Bey. Kanı, omzundan dirseğine doğru kayıyor Osmanoğlu Cemal Bey'in. Hoşuna gidiyo bu hal. Onu sevdiğime sayıyor; düpedüz bunu. Çatıldı Cemal Bey. Yıyo-

ruz çatık çatık. Onunla doğru etmediğimi düşünüyorum. Biliyorum da, binen vermeyeceğimi. Taş çatlasa ne etimden butumdan, ne duyularımdan zırnık vermeyeceğimi biliyorum. Oysa, bir pundu-na getirir, nasıl olsa alırım, diye düşünüyor. Omuzunu yıkıyor tuzlu suyla. Güneş tam tepemde kı-mıl kımıl. —Nasıl resimler yapardın?— diyorum. —Peyzaj— diyor, sırtıyor. Ömrünce tuval önüne oturmuşluğu yok belki de, yok ama; kızım, diyorum, daha ne Osmanogulları nice hanımlar önünde be-dizcilik, ozancılık taslıyacak. Taslasınlar tabii, biz de bilmemezlikten geliriz; yadsırız oyunbazlığı. Ya bu sorunun ucu nerelere varır? Kalyorum orda. Bu hayat böyle geçer, geçiverir diyemiyorum gay-ri. Bu nebiçim iş? diyorum. Diyorum, şu da bi in-san: Görgüsü, bilgisi, ergeleri, kafası, gönlü yerli yerinde biri. Yine de binen anlamıyorum ondan. Bir insanın, öbür insandan binen anlamayışını dü-şünüyorum. Bu önemli bir durum gibime geliyor. Bu oyunlar, bu sürüp giden gizlisaklılıklar, bu pi-relenmeler kaçırıyor tadını dostlukların, sevilerin, yaşantıların tadını, cıvıl cıvıllığını diyorum. Kalkıyoruz. Ateşe kesmiş derimize değıyor deniz. Acı duyuyorum hep, varolmanın tadından, canım biyana, vücudum öteyana ayrılıyor, kayboluyorum sevgiden, ufalıyorum gitgide, bağıra bağıra kıvanç-tan... Kolu belimi sarıveriyor adamın. Dalıveriyor-um suya. Usumu başıma takınmalı, cilve sana-cak, üsteleyecek adam. Cilve sanıyor, üsteliyor. Ne yapsam? nasıl davranmam gerektiğini düşünüyö-rum harıl harıl. Al işte doğa sevgisini, varoluş sar-hoşluğunu ko bikenara, lâf dinlet Osmanoglu Ce-mal beye! Şöyle bir kaşlarımı çatıp, —Senin san-dığın gibi değılim. Ben bu biçim cilvelerden kati-

yen hazetmem.— desem. Basıyorum kahkahayı. Elimde değıl. Bu hesaplı kitaplı davranılar çok gülünç geliyor bana. Temelli umuda düşüyor, hemen seviniyor adam; —Canım benim,— diyor. Ta-mam, diyorum, cilveleşiyoruz işte... Yok, anlatma-lıyım, ille anlatmalıyım. Ona, —Bak Cemal bey,— demeliyim, —senle denize domuza gelişimi yanlış yorumlama allasen! Gözünü seveyim, inan dedik-lerime, başka, kendince çıkarlar gözetme benden. Böyleyim işte, işim gücüm yoksa, canım da yüz-mek istiyorsa, ya çevrem ne der diye düşünmem, atlatmam kimseyi, kalkar giderim... Sanki söyle-mişim gibisine erinç, kıvanç duyuyorum. Kendim-le oyun. Hem ne de olsa anlayamayacak. Bir baş-kası belki anlardı, diyorum. Bok anlardı, diyor bi-ri içimden. —Bok anlardı,— diyorum ben de. Tu-tup kafasını, Osmanoglu Cemal beyin, denizin yem-yeşil dibine itiyorum. —Eşşoğlu eşşekler!— diye bağıriyorum sonra; Eşşoğlu eşşekler!

1956

Leyla Erbil. Hallağ.
İstanbul: Can Yayınları,
1988.